

ή στιγμή δὲν κρήθηκε κατάλληλη γιὰ νὰ ἔδωκε ἀπ' τὴν οὐδετερότη—ἐνὼ παράλληλα σ' ἄλλους Ρωμίους κηρυχόντανε ὅτι πρόγραμμά της εἶναι νὰ μὴ γίνῃ πόλεμος—κι ἀφοῦ ὕστερα τὴ μιὰ μέρα γέμισε τὶς τσέπες της μὲ ἀνταλλάγματα— ὄχι σὰν τὸ Βενιζέλο πού θάβγαине δὶχως ἀνταλλάγματα! — καὶ τὴν ἄλλη τὶς ἄδειασε, κόλλησε τέλος στὸ Βουργάριο κίνδυνο — βρὲ κοῦτιοὶ ἐκλογεῖς, αὐτόνε θὰ ψηφίσετε, πού θὰ μᾶς ἔφερε τὸ Βουργάριο στὴν Ἀθήνα καὶ στὸν Καδομαλιά;—καὶ τώρα ἔδωκε καὶ τὴν κορωνίδα: Ὁ Βουργάριος κίνδυνος δὲν ἐξουδετερώνεται, γιὰτί ἐμεῖς παραχωρήσεις δὲν κάνουμε. Μαῦρο λοιπὸν τοῦ Βενιζέλου τοῦ παραχωρησιάρη!

Τὰ ἀρχεῖα τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν δὲ χρειάζεται πειὰ νὰ μελετηθοῦνε περισσότερο. Δὲ φτάνουνε τόσα ψέματα; Πολιτικὴ μας ἡ ἴδια, ἡ οὐδετερότη ἂν ἔδωκε, θάδωκε μὲ γεμάτες τσέπες, μὰ, ἔννοια σας, δὲ βγαίνουμε· μένουμε οὐδέτεροι ἐξ ἀνάγκης γιὰ τὴ Βουργαρία· παραχωρήσεις σὰν τὸ Βενιζέλο δὲν κάνουμε. Δὲν εἶναι ἀρκετὰ αὐτὰ τὰ ψέματα, γιὰ νὰ κερδίσῃ ἡ Κυβέρνηση τὴν ἐκλογὴ;

Λοιπὸν ἡ διαφωνία ἢ κυβερνητικὴ εἶναι νὰ φαγωθῇ ὁ Βενιζέλος. Μὰ γιὰτί νὰ φαγωθῇ; Ἐ, γι' αὐτὸ πειὰ μὴν πολυρωτᾶτε. Δὲ μᾶς τὸ τηλεγράφησαν ἀπὸ τὴ Γερμανία. Μᾶς εἶπαν μόνο: Ἐσεῖς δὲν εἴσατε καλοὶ νὰ διοικήσετε τὴ Μικρὴ Ἀσία. Καθίστε σι' αὐτὰ σας, τὸ καλὸ πού σᾶς θέλουμε. Καὶ μάθετε ὅτι ἡ Ἰωνία γιὰ σας εἶναι ἰσοδύναμη μὲ τὴ Σομαλιλάνδη. Καὶ κείναι πού τὴν κατοικοῦνε δὲν εἶν' Ἕλληνες, γιὰτί τσαρούχια δὲ φοροῦνε οὔτε ψηφίζουνε τὸν Εὐταξία οὔτε μιλοῦνε ἀρβανίτικα. Ἄστε τους νὰ κουρεύονται καὶ νὰ πετοκόβονται. Ὅλη ἡ Μ. Ἀσία δὲν ἀξίζει τὰ ὅσα ἐνὸς Ἡμερᾶνοῦ συμπολίτη τοῦ Μεταξά. Ἐπειτα ἐπαραμεγαλώσατε, ἀφήστε καὶ γιὰ μᾶς. Ἐχετε τὴν Καβάλλα, κυττάξτε οὔτε πιθαμὴ νὰ μὴν παραχωρήσετε, γιὰ νὰ ἔχετε αἰώνια ἀφορμὴ—ὅπως κι ὁ Φερδινάνδος μὲ τὸ Ἐπιτελεῖο του, πού τοὺς συμβουλεύουμε καὶ κεινοὺς νὰ μὴν πᾶψουν νὰ ζητοῦν παραχωρήσεις — νὰ διατηρήτε στρατοὺς καὶ στόλους, ναὺξάνετε τὸν προὔπελογισμό τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργείων, νὰ πλερώνῃ ὁ κουτὸς κοσμάκης, νὰ μὴ γλυτώσῃ ποτέ ἀπὸ τὴν κερδάνη καὶ νὰ πιστέψῃ ὅπως καὶ στὴν ἐνδοξή πατριδα μας πῶς ἕνας ὁ Θεὸς κ' ἕνας ὁ ἑάδερφος του Κάϊζερ δυο, σὶ δυο πόλοι τοῦ κόσμου. Ἄν θέτ' ἐσεῖς, βάλτε καὶ ἕναν πάπα, νὰ γίνουν τρεῖς. Ποιὰ ἄλλη εὐδαιμονία σᾶς χρειάζεται; Ἄπὸ λουκάνικα καὶ μπύρα, νὰ μᾶς παραγγείλτε ὅσα θέλετε.

Αὐτὰ, πού λέτε, μᾶς τηλεγράφησαν ἢ τὴς τηλεγράφησαν τὴς Κυβέρνησης. Τὸ ἴδιο κάνει. Μαῦρο λοιπὸν τοῦ Βενιζέλου!

Ἐτσι τέλος πάντων τὴ νοιώσαμε τὴν κυβερνητικὴ πολιτικὴ. Κάνουμε λάθος μήπως; Μ' ἀπ' ὅσα λέει ἡ

«Ν. Ἡμέρα» τί ἄλλο θέλετε νὰ συμπεράνουμε; Καὶ πῶς θέλετε νὰ μὴ ρωτήσουμε: Ποιὸς ντούσμανης (τουρκ.—ὀχτρός) τοῦ Ἑλληνισμοῦ θὰ φερνότανε ἀλλοιώτικα ἀπ' ὅπως φέρνεστε;

Μπορεῖτε δίχως παραχωρήσεις νὰ σώσετε τὸν Ἑλληνισμό καὶ νὰ κερδίσετε ὅσα μᾶς λέει ὁ Βενιζέλος πῶς θὰ κερδίζαμε; Γιατί δὲ βγαίνετε νὰ τὸ κάνετε; Καὶ γιὰτί δώσατε ἀφορμὴ νὰ βγοῦν στὴ μέση μουσικὲς σκέψεις τοῦ Βενιζέλου; Τί ἄλλο σημαίνει αὐτὸ παρὰ ὅτι ζητᾶτε νὰ συκοφαντήσετε, γιὰ νὰ κερδίσετε ὄχι χώρες ἐλληνικὲς, ἀλλὰ ψήφους, παλιοψήφους; Καὶ τί ἄλλο σημαίνει παρὰ ὅτι δὲ δίνετε πεντάρα γιὰ τὴ ζημιὰ πού γίνεται στὴν ἐθνικὴ ὑπόθεση; Ποιὰ τέλος πάντων εἶναι ἡ πολιτικὴ σας, ἂν δὲν εἶν' αὐτὸ πού λέμε;

23.3.915

Ο ΛΑΕΡΦΟΣ ΜΟΥ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

ANTIXRISTOS!

Ὅλιγο φῶς καὶ μακρινὸ
σὲ μέγα σκότος κ' ἔρημο.

ΣΟΛΩΜΟΣ

— Μ' εἶπατε ἀπόψε, Χριστιανοί, ἀντίχριστο, γιὰτί δὲν μπήκα μεσ' τὴν ἐκκλησίᾳ σας, γιὰτί τὸν προισκοκοίλη τὸν παπὰ δὲν ζύτταξα, γιὰτί δὲν ἄκουσα τὸ κρώξιμο τοῦ ψάλτη, γιὰτί δὲν εἶδα σας νὰ ποροφέρνετε στοῦ μαρτυροῦ γύρα τὸ κρεββάτι...

— Μ' εἶπατε ἀπόψε, Χριστιανοί, ἀντίχριστο—πού τὸ Χριστὸ τὸν ἔχετε ἀντιστήλι: στὸ ψέμα, στὴν κλεψιά, σι' ἀνόμημα...

— Μ' εἶπατε ἀπόψε, Χριστιανοί, ἀντίχριστο. Μὲ βροῖξατε. Μὲ κοῦξατε μασσόνο, γιὰτί στὸ πλάι σας δὲ λειτουργήθηκα, γιὰτί δὲ δάκρυσα μὲ τὸ δικὸ σας πόνο....

Μόνος. Τὸ φιδωτὸ δρομιάκι ἔπιασα—Ἄλαργινὰ ἀπ' τὸν κουρνιαχτό, τὴ σκόνη, μακριὰ ἀπὸ τῆς ζωῆς τὴ φουσκοθάλασσα—τὴν ἐκκλησίᾳ τῶν πόθων μου ζητώντας.

Ζητώντας τὸ ξωκλήσι τὸ λευκὸ—πού τὴ δικὴ μου τὴ θρησκεία κλείνει.

Παράδειρα στὴν μπόρα, στὸ βοριά. Χτυπήθηκα στὸ μαῦρο τὸ σιφοῦνι—ὡς πού στὸ τέλος κει τ' ἀγνάντεψα στὸ φρούδι ἐνὸς γκρεμοῦ νὰ γέρνει...

Καὶ τῶρα. Νάτο. Δέστε:

Μικρό, λευκὸ, βυζαντινόρρυθμο—μὲ σιῦρτα γύρ' ἀλγηαριὲς καὶ σκοῖνα. Δίχως καμπάνα, δίχως σήμαντρο—ἀπλό, σεμνὸ, ὠραῖο—

προσκυνητή και λάτρη του με δέχτηκε, μεταγωγὸ και μιᾶς θρησκείας λάτρη...

Τὸ θόλο Παντοκράτορας δὲ λάμπραινει.— Σφίγγες εἶχανε πλάσει τὴ φιλιά τους.— Στους κεροστάτες τὸ κερὶ δὲν ἔκαιγε. Τζάμια πολύχρωμα, φανταχτερὰ δὲν εἶχε. Λιβάνωτὸ και νάρδος δὲν ἐμύριζε. Τὸ θυμιαστῆρι στέφανο—εἶχε σβύσει. Πριτσίλα τράγου μόν' ἐχύνονταν κι' ἀντὶς γιὰ πεύκια—κοπρισὲς γι-διῶνε...

Δὲν εἶχε τὶς εἰκόνες χρυσοστόλιστες. Κουρσάρος ὁ καιρός εἶχε ξεσπάσει. Σβυσμένες—δίχως μάτια, δίχως μάγουλα—σὰ νᾶχανε δε-χειτὶ βροχὴ ἀπὸ σφαῖρες.

Μονάχα μιὰ τὸ φῶς τῆς σκόρπαγε περι-χαρο σὰ ροδοχαραμέρι. Μονάχα μιὰ σὰν ἀποκάλυψη με φώτισε...

Κ' ἦταν αὐτὴ—«Τὸ ρόδο τὸ ἀμάραντο»

Κ' ἦταν ἡ εἰκόνα τῆς Παρθενομάννας, πὸν στοργικὰ στὴν ἀγκαλιά τῆς λίκνιζε—πὸν στοργικὰ στὴν ἀγκαλιά τῆς κλειοῦσε: προφήτη νέο τῆς ζωῆς, ἓνα Θεὸ πανῶριο!

Στὸ μουχλιασμένο τὸ στασίδι ἀκούμπησα κι' ὄλονυχτις δὲ γλάρωσα τὰ μάτια.

Τὰ μάτια εἶχα βυθίσει μεσ' τὰ μάτια τῆς—τὰ γερανά τῆς μάτια, πὸν τῆς ζωῆς τὶς στοράτες μοῦδειχαν, πὸν τῆς ζωῆς μου φέγγιζαν τὰ πλάτια...

Ἡ χαραυγὴ σὰν πρόβιλε, σὰ χρύσιση ἡ πρώτη ἀχίδα, αἶνο ζωῆς ψιθυρίζαν τὰ πορφυρά μου χεῖλια...

— Μ' εἶπατε ἀπόψε, Χριστιανοί, ἀντίχοι-στο. Μὲ βρίζατε. Μὲ κράξατε μασσόνο, γιατί στὸ πλάι σας δὲ λειτουργήθηκα, γιατί δὲ δάκρυσσα με τὸ δικό σας πόνο...

Ἐημερώματα
Μεγάλης Πέμπτης 1915.

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

— Ἡ Σαμιώτικη φημερίδα «Ἀναγέννηση» πὸν βγῖνει στὸ Καρλόβασι ξανατύπωσε τὸ ἄρθρο τοῦ Α. Τρανοῦ «Ὅλοι στὸ πλευρὸ τοῦ συνετοῦ Βασιλιᾶ» πὸν δημοσιεύτηκε στὸ 554 φύλλο τοῦ «Νουμᾶ».

— Σὲ τρία τέσσερα φύλλα τελιώνει «Τὸ βιβλίον τοῦ μικροῦ ἀδερφοῦ». Ὑστερ' ἀπ' αὐτὸ θὰ δημοσιεύουμε τὸ «Στ' ἄρματα» τοῦ Ἐρνέστου Ψυχάρη, μεταφρασμένο ἀπὸ τὸ Ν. Ποριώτη, και τὴν «Ἠλέκτρα» τοῦ Χόφμανσταλ, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν Κ. Χατζόπουλο.

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΡΟΧΘΕΣΙ- ΝΕΣ ΔΗΛΩΣΕΙΣ

ΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ κ. Ε. ΒΕΝΙΖΕΛΟ

Κύριε Ἐλευθέριε Βενιζέλε,

Γυρίσατε ἀπὸ τὶς Σπέτσες, και θὰ γυρίσατε βέ-δικαι με παρμένες ἀποφάσεις: Τὶς δηλώσεις σας θὰ μᾶς τὶς κάνετε μετὰ τέσσερες μέρες.

Περνώντας ἔμωσ ἀπὸ τὴν Ἑρμιόνη φωνάξατε «Ζή-τω ὁ Βασιλεὺς!» Ἄν κρίνουμε ἀπὸ τὴν πρώτη σας αὐτὴ δήλωση, πὸν λέει: πολλά, βλέπουμε πὸς ἡ στάση σας, ὅπως τὴν κανονίσατε στὴν ἵσυχία τοῦ νησιοῦ, δὲν εἶναι ἐκείνη πὸν ἔπρεπε.

Ἐπιτρέψετε σ' ἓνα σοσιαλιστῆ νὰ σᾶς πῆ ποιὰ πρέπει νᾶναι ἡ στάση σας. Ἄναιδεια δὲν εἶναι νὰ συμβουλεύη κανεὶς τὸ Βενιζέλο ἄμα τότε θεωρεῖ ἄνθρωπο ὑπέροχο σὲ πολλά, μὰ και με πολλές ἀδυναμίες σὲ μερικά.

Ἔτσι, εὐθὺς ὕστερα ἀπὸ τὴν ὑπουργικὴ κρίση, τὶς μέρες πὸν ἡ «Νέα Ἑλλάς» θέλησε νὰ συζητήσῃ τὴν πράξη τοῦ Βασιλιᾶ και δημιουργήθηκε ὁ θόρυθος ἐ-κείνος γύρω σὲ ἀνυπαρκτοὺς ἀντιδυναστικούς, ἐσεῖς τὸ ἐνομίσατε ἀναγκαῖο νὰ βιασθῆτε νὰ δηλώσετε πὸς δὲν εἴσθε ἀντιδυναστικός. Και μᾶς θυμίσατε τὸν παλιὸν καιρὸ τοῦ ἐργασμοῦ σας στὴν Ἑλλάδα ἔπου και τότε εἶχατε γράψει ἀπὸ τὴν Κρήτη γράμμα στὸν κ. Μπενάκη τῆς Αἰγύπτου γιὰ νὰ τονίσετε πὸς δὲν εἴσθε δημοκράτης ὅπως διέδιδαν οἱ ἐχθροὶ σας. Και πιθανὸ τότε νὰ εἶχατε δίκιο, γι' αὐτὸ κ' οἱ πιὸ ριζοσπάστες εἶχαμε συγχωρέσει μεσ' τὴν ψυχὴ μας τὴ δήλωσή σας ἐκείνη: Τότε εἴσαταν ἄγνωστος ἀκόμη—δὲν ἔπρεπε ἡ φοβισμένη Αὐλὴ νὰ φέρῃ ἐμπόδια στὴν ἐγ-κατάσταση τοῦ ἐπαναστάτη τοῦ Θερίσσου—κ' ἔπρεπε, φυσικά, νὰ γίνετε πρώτα παντοδύναμος γιὰ νὰ ἐπιθά-λετε κατόπιν τὴ θέλησή σας.

Σήμερα ἔμωσ, ὕστερα ἀπὸ πέντε χρόνια δικτατορία εἴσθε ὁ παντοδύναμος Βενιζέλος. Σήμερα στέκεται μπροστά σας μιὰ δυνατὴ Αὐλὴ, χωρὶς νὰ μπορῇ πιὰ νὰ χωρέσῃ συμπιλίωση στὸν καθῆσ σας, μεταξύ τῆς και μεταξύ σας. Ἡ Αὐλὴ—τὸ εἶδατε φανερὰ ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιο τοῦ Ἐπιτελάρχῃ κι' ἀπὸ τὸ περιδῶτο γράμμα του—δὲν ἐνοεῖ, και με τὸ δίκιο τῆς, νὰ σᾶς ἀφήσῃ δικτάτορα, δὲ θέλει συγκυριαρχία μαζί σας. Ἄδικα λοιπὸν πῆγαν οἱ προσπάθειές σας γιὰ νὰ τὴν ἐξευμενίσετε, ἄδικα ἐδραϊώσατε τὴ βασιλεία τοῦ Γεωργίου σὲ βασιλεία τοῦ Κωνσταντίνου, ἄδικα τὴ χρίσατε με τὴ στραταρχικὴ αἴγλη, γιατί εἶναι νόμος—αὐτὸ τὸ ἀγνωσούσατε και φάνεσθε νὰ τὸ ἀγνωστεῖτε ἀ-κόμη—οἱ αὐτὲς νὰ μὴν μποροῦν νὰ ὑποταχθοῦν σὲ «δημεγέρτες» χωρὶς νὰ χάσουν οἱ ἴδιες.

Τώρα, ναιὼθοντας τὸν ἑαυτὸ σας ἀδικημένο, ἀπο-φασίσατε νὰ ἀμυνθῆτε: Τὸ ξέρουμε πὸς δὲν εἴσθε